

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **N. A. A. A.**, zastoupený Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2018, č. j. 13 Az 63/2018 – 20, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) ze dne 26. 11. 2018, č. j. 13 Az 63/2018 – 20, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2018, č. j. OAM-803/ZA-ZA11-ZA19-2018. Žalovaný tímto rozhodnutím rozhodnul tak, že žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „*zákon o azylu*“), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „*dublínské nařízení*“), je Spolková republika Německo.

[2] Kasační stížnost stěžovatele byla spojena s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[3] Žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodňuje tím, že pokud by odkladný účinek kasační stížnosti nebyl přiznán, musel by pravděpodobně opustit Českou republiku a svého bratra, se kterým na jejím území žije. Bratr stěžovatele žije v ČR na základě povolení k trvalému pobytu, stěžovatel s ním aktuálně bydlí a je svým bratrem podporován finančně i psychicky. Rovněž má za to, že pokud by byl nucen opustit území ČR ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti, nemohl by efektivně hájit svá práva v probíhajícím soudním řízení. K tomu stěžovatel odkázal na několik usnesení Nejvyššího správního soudu.

[4] Ze všech těchto důvodů se stěžovatel domnívá, že nepřiznání odkladného účinku by pro něj znamenalo nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Zároveň přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s žádným veřejným zájmem.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvádí, že neshledává naplnění některého z důvodů v § 73 odst. 2 s. ř. s., a proto nesouhlasí s jeho přiznáním. Žalovaný má za to, že důvody uváděné stěžovatelem jsou účelové a stěžovatel se pouze snaží vyhnout přemístění do Spolkové republiky Německo, kde byl již dvakrát s žádostí o mezinárodní ochranu neúspěšný (včetně řízení před soudem). V této souvislosti žalovaný poukazuje na to, že stěžovatel podle svých slov vstoupil na území ČR teprve v červenci 2018, přičemž ve Spolkové republice Německo předtím pobýval dlouhodobě (od října 2015) bez svého bratra. Podpory bratra se přitom stěžovatel nyní důrazně dovolává. Žalovaný je s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu toho názoru, že okolnost, že stěžovatelův bratr žije na území ČR, není mimořádným důvodem pro odložení účinků pravomocného správního rozhodnutí.

[6] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u nějž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (zde městského soudu), na které je jinak třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, není-li následně zákonným postupem zrušeno; tento postup proto musí být vyhrazen jen pro výjimečné případy.

[7] Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem* (toto ustanovení se užije přiměřeně v řízení o kasační stížnosti – viz § 107 odst. 1 s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že odkladný účinek kasační stížnosti je pojmově svázán s rozhodnutím krajského (městského) soudu; jeho přiznáním se tedy pouze

pokračování

odkládají účinky tohoto soudního rozhodnutí, nikoli předcházejícího rozhodnutí správního. Podává-li tak návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel, jenž byl v řízení před městským soudem v postavení žalobce, podmínkou *sine qua non* jakýchkoli úvah o důvodnosti takového návrhu je, že účinky plynoucí ze správního rozhodnutí byly sistovány již v řízení před městským soudem.

[9] V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud ověřil, že žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného (viz odstavec [1] výše) neměla podle § 32 odst. 2 zákona o azylu odkladný účinek; odkladný účinek nebyl žalobě přiznán ani rozhodnutím městského soudu. Stěžovatel sice v žalobě o přiznání odkladného účinku požádal, avšak městský soud v dané věci rozhodl bez zbytečného odkladu, přičemž žalobu jako nedůvodnou rozsudkem zamítl. Za této situace by tedy ani případné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nemohlo mít žádný vliv na postavení stěžovatele, plynoucí z předcházejícího správního rozhodnutí, jehož účinky nebyly městským soudem odloženy a nadále tak trvají (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 3 Azs 142/2018 – 24).

[10] V této souvislosti je třeba dále upozornit na to, že s ohledem na novelu soudního řádu správního provedenou zákonem č. 303/2011 Sb. nelze nadále aplikovat judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je možné přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti kromě odložení účinků soudního rozhodnutí sistovat též účinky rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Tato judikatura, představovaná v první řadě usnesením tohoto soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 – 96 (publ. pod č. 786/2006 Sb. NSS), totiž vycházela z tehdejšího právního stavu, kdy podle tehdy účinného § 38 odst. 3 s. ř. s. byl návrh na uložení předběžného opatření nepřipustný, pokud bylo možné návrhu na zahájení řízení přiznat odkladný účinek nebo nastával-li tento účinek ze zákona. Vzhledem k tomu, že výše uvedenou novelou byla vzájemná neslučitelnost předběžného opatření a odkladného účinku odstraněna, pozbyla shora uvedená judikaturní praxe své opodstatnění, neboť recentní procesní úprava poskytuje stěžovateli prostředek, jímž se může domáhat eliminace nepříznivých důsledků plynoucích pro něho z žalobou napadeného správního rozhodnutí.

[11] Tímto prostředkem je právě institut předběžného opatření zakotvený v § 38 s. ř. s. Podle věty první tohoto ustanovení *byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímne upravit poměry účastníků pro brozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet*. Jedině prostřednictvím tohoto institutu by bylo možné žalovanému nařídit, aby se zdržel realizace napadeného správního rozhodnutí do doby rozhodnutí soudu o kasační stížnosti. Takový návrh ovšem stěžovatel nepodal.

[12] Nejvyšší správní soud nepřehlédl úpravu obsaženou v dublinském nařízení, jehož čl. 27 odst. 3 stanoví, že *pro účely odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo přezkumu tohoto rozhodnutí, členské státy ve svých vnitrostátních právních předpisech stanoví: c) že dotčená osoba může v přiměřené lhůtě požádat soud o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění,*

dokud nebude rozhodnuto o jejím odvolání nebo o přezkumu. Členské státy zajistí, aby účinný opravný prostředek v podobě odkladu přemístění byl v platnosti až do přijetí rozhodnutí o první žádosti o odklad. Jakékoli rozhodnutí o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění musí být přijato v přiměřené lhůtě, která zároveň umožní důkladné a pečlivé posouzení žádosti. Rozhodnutí neodložit výkon rozhodnutí o přemístění musí obsahovat důvody, na nichž je založeno. V této souvislosti kasační soud zdůrazňuje, že vnitrostátní úprava procesních instrumentů pro „odložení výkonu rozhodnutí“, která je obsažena ve vnitrostátních předpisech (především v s. ř. s.) není v rozporu s citovaným ustanovením dublinského nařízení. Městský soud sice o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku žaloby formálně nerozhodl, avšak věc projednal s nejvyšším urychlením meritorně, čímž došlo k realizaci práva stěžovatele na podání účinného opravného prostředku k soudu ve smyslu čl. 27 odst. 1 dublinského nařízení. Městský soud o žalobě rozhodl dne 26. 11. 2018, tedy měsíc od podání žaloby spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku dne 26. 10. 2018.

[13] Jelikož přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatele by nebyla zachována kontinuita suspenzivního efektu soudního přezkumu vůči rozhodnutí žalovaného, Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než uzavřít, že výkon napadeného rozsudku by pro stěžovatele nemohl znamenat újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 107 odst. 1 větou druhou s. ř. s., a proto návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[14] Soud závěrem uvádí, že tímto usnesením nepředjímá, jak rozhodne ve věci samé. Též poukazuje na to, že dle § 32 odst. 6 zákona o azylu je povinen rozhodnout o kasační stížnosti stěžovatele přednostně, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná kasační stížnost bude prostá vad a bude mít všechny náležitosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu